

fölött rendszerint nem szokott lenni zsinórpadlás. (V. ö. Háttér.)

Hátszegi színészet. Hátszeg városa 1913-ban az akkor épített polgári iskola tornatermét színházi előadások részére alkalmassá tette s másfél havi színi-időre pályázatot hirdetett. A színházat 1913. febr. 6-án nyitották meg a főispán, alispán és a polgármester jelenlétében. Az ünnepély első száma Tompa Béla színgazgató alkalmi verses prologja volt. Majd Muzsnay Béla polgármester átadta a színházat hivatásának. Erre az egész közönség felállott és elénekelte a Himnuszot. A színházban a »Rablólovag« került ez alkalommal színre. Az ünnepélyen s az előadáson több erdélyi polgármester megjelent.

Háttér — a színpad hátsó része.

Háttéri függöny, a színpad leghátsó függönye, a szükséghez képest: eget, várost, falut, kertet, parkot vagy tájat ábrázol.

Háttéri világítás. Részint a szofiták köré alkalmazott villanykörtekkel, részint színes üvegű reflektorokkal történik. Ez a világítás nagyban emeli a transzparens díszletet s különösen a hajnalt és az alkonyt természetűen adja vissza.

Hattyu, a Lohengrinben. Ennek a híres hattyúnak spanyolnádból van a váza és az arra feszített vászon vattával van kitömve, míg az egészet fehér bársony takarja. A tollak a bársonyba vannak berajzolva benzínvasalóval. A spirális nyak, a mellette végigfutó dróttal, minden irányba mozgatható, alulról. A hattyú fejét, Lohengrin megérkezésekor, egy emelvény mögött elbújt diszítő mozgatja. A hattyú kerekkel ellátott kocsira van felszerelve, aminek talpazata zöldes színű. A hattyú mögött levő kagyló ugyancsak spanyolnádból van szerkesztve, ami belül üres, úgy hogy a benne elbújt diszítő, kényelmesen tolhatja, a kagylóban álló Lohengrint és a hattyút. A kagyló belseje organtilból van, hogy a benne levő diszítő láthasson. (Tamássy.)

Hattyúdal. Az utolsó dal. A hattyú néma és a néphit szerint csak halála előtt

énekel. Aischylos »Agamemnon« c. tragédiájában használja e kifejezést. Azóta szállóige lett.

Hatvani (Schrank) Ede, színész, sz. 1859. jan. 10-én, Csongrádon, megh. 1927. máj. 30-án, Budapesten. (Atyja Schrank János, 1848—49-iki honvéd, tanító volt 44 éven át.) Középiskoláit Nagyváradon végezte. Színipályára lépett 1875. okt. 15-én, a Népszínháznál. Ott működött nyolc évig, ekkor Evva Lajos kivette a karból és ettől kezdve elsőrendű szerepet játszott. 1883-ban Szegeden Nagy Vincénél baritonista, Nagyváradon öt nyarat töltött. Volt még Kolozsvárt, Pozsonyban, Győrött, Miskolcon, Temesvárt, két nyáron át a Budai Színkörben, két évig Debrecenben, stb. 1908. okt. 1-én nyugalomba ment. Mindenütt becsülést szerzett nevének. A filmművészet terén is elismerték művészetét, ahol főleg mint maszkirozót nagyra becsülték. Munkája: »Repülőgép«, énekes bohózat 3 felv. Bem. 1910. júl. 29-én, Nagyváradon. »A jószágkisasszony, ered. operett 3 felv. (kéziratban). »Bóza Ruzsa«, népsznmű, dalokkal 3 felv. — Neje: Lévai Berta, operett-énekesnő, sz. 1871. márc. 11-én, Balatonfőkajáron. 1889-ben a Népszínház tagja volt, azután Debrecenbe szerződött és mint kedvelt primadonna több előkelő színpadon tette ismertté nevét. 25 éves jubileumát 1916. ápr. 14-én ülte meg Kassán. Nyugdíjba ment 1921. okt. 1-én. Gyermekai: H. Mariska, színésznő (Lásd: Hamvai Jenőné), H. János, festőművész, tanulmányait a stockholmi akadémián végezte.

Hatvani (Schrank) Károly, színész, sz. 1857-ben, Félégyházán, megh. 1929. febr. 19-én, Budapesten. Színész lett Rákosi Jenőnél, a Népszínházban, 1875-ben, fizetés nélkül, majd vidéken mindig elsőrendű társulatnál működött. Igazgató is volt Kassán, Szabakán, Miskolcon, aztán Ó-Budán, de csak rövid ideig. Az 1890-iki színészkiállítás eszméjét ő pendítette meg és a megvalósítás körül nagy érdemei voltak. 1891. szept. havában színészügynökséget és »Magyar Színpad« c. alatt szaklapot alapított. — Neje: Csillag Amália, színésznő, sz. 1864-ben, Darázson (Ba-